

[Per Federspiel.]

kedspolitikken at gøre, set, hvordan pludselige virkninger kan opstå. Vi har set, hvordan ægekseporten til Tyskland med ét slag standses.

Nu sagde det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at han ville være betænkelig ved at sætte vor handelsforbindelse med England over styr, og den højtærede minister nævnte i forbindelse med EFTAs resultater, at vi jo dog havde opnået en baconordning. Men jeg vil dog gøre den højtærede minister opmærksom på, at denne baconordning ikke er et EFTA-anliggende; den omfatter bl. a. også Holland, og vi har set med ganske tørre tal, hvordan Holland som medlem af Det europæiske økonomiske Fællesskab ikke har lidt det ringeste afbræk i sine handelsforbindelser med England, hverken i sin import fra England eller i sin eksport til England. Det er med andre ord et spørgsmål om forsyninger; det er et spørgsmål om interessen i at opretholde de normale handelspolitiske kanaler. Interessen i en indtræden i fællesmarkedet er i første række politisk, set fra britisk side. For Danmarks vedkommende er det en afgørende økonomisk betingelse for, at vi kan opretholde landbrugseksporten til de seks. Det, der har været styrken i dansk landbrug i årene efter krigen, har været balancen mellem kvægekseporten sydpå og eksporten af mælkeprodukter til andre markeder.

Det er indlysende, at de seks landes stigende selvforsyningsgrad med kvæg — og det er meget nærliggende, for den franske målsætning er en stigning i eksportmængderne på 5 pct. om året — vil standse den danske kvægekseport til Tyskland. Uden denne kvægekseport kan vi heller ikke opretholde vor mælkeproduktion, og det vil med andre ord sige, at en ganske afgørende valutaindtjeningskilde vil blive tilstoppet med virkninger for beskæftigelsen her i landet, virkninger for industrien her i landet, og med en nedgang i den økonomiske vækst,

som vi hidtil under højkonjunktoren har nydt godt af.

Det er derfor min opfattelse, at den politik, regeringen nu lægger sig fast på, betyder en hindring for vore handelspolitiske muligheder. Det eneste, vi fra vor side vil finde rigtigt — vi forlanger ikke at kunne omvende den høje regering fra den ene dag til den anden — er at vende tilbage til det standpunkt, som under vort pres accepteredes af regeringen i 1950'erne: at vi i vore forhandlinger med de europæiske organisationer og med de europæiske handelspartnere vender tilbage til de åbne døres politik, og at vi ikke låser os fast i et standpunkt, som i dag er urealistisk, et standpunkt, som i dag savner de forudsætninger, det havde i 1961, og som ikke kan virke befordrende på fremskridtet henimod europæisk samling.

Poul Møller: Også jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for det svar, han har givet i formiddags på forespørgslen. ¶

Siden vi sidst i folketinget havde lejlighed til at drøfte Danmarks udenrigspolitik og den udenrigspolitiske situation, er der sket en lang række personskitser i den vestlige verdens ledelse.

Dybest blev vi berørt af præsident Kennedys tragiske død. Han var den ubestridte leder af vestens sammenslutning og vestens samarbejde, og derfor måtte det grusomme mord påvirke os alle. Præsident Kennedy havde blikket rettet mod fremtiden og spejdede årvågent efter ethvert moment, som kunne udnyttes til gavn for afspænding og for en varig fred.

Vi har grund til at antage, at præsident Johnson vil fortsætte præsident Kennedys linje. Men han vil have vanskeligere derved, fordi han først skal tilvejebringe de personlige kontakter, som præsident Kennedy netop var nået til at kunne udnytte, og vi ved, at præsident Johnson også skal have den fornødne tid til at orientere sig i den stabel af udenrigspolitiske problemer, der møder USAs præsident fra hele verden,